ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΩΡΙΕ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

Εἶχαν πλέξει οἱ δυό τους ἕνα ὥμορφο εἰδύλλιο ἀγέραστο, ὅπως ἀγέραστος εἶνε κι' ὁ ἔρωτας...

Ἐκεῖνος, ὁ Παῦλος, ἦταν νέος πολὺ καλός, τίμιος, σεμνός, οἰκονόμος, ἄνθρωπος φτιαγμένος γιὰ νὰ γίνῃ καλὸς οἰκογενειάρχης.

Ἐκείνη, ἡ Σόνια, ἦταν κόρη ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου, νοικοκυρά, μορφωμένη, μὲ σχετικὴ κλίσι στὴ μουσική, ἀρκετὰ χαριτωμένη καὶ πλασμένη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο ἑνὸς ρωμαντικοῦ νέου. Εἶχε μιὰ μυτίτσα παριζιάνικη κ' ἕνα στοματάκι σὰν μιὰ κομψὴ περισπωμένη πάνω στὸ συμπαθητικὸ μουτράκι της. Ἀρραβωνιαστήκανε κ' ἦσαν πειὰ εὐτυχισμένοι. Ὅλα, θαρρεῖς, ἦταν ἀπὸ τὸ Θὸ προωρισμένα νὰ βαδίσουν τὸν τακτικὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

***

— Ποῦ εἶνε ἡ Σόνια ;

— Εἶνε κρεββατωμένη. Ἔχει πάρει ἕνα κρυολόγημα δυνατό, εἶπε ἡ μητέρα τῆς Σόνιας σεσγοχωρημένη, στὸν μέλλοντα γαμπρό της, τὸν Παῦλο, λίγες μέρες κατόπιν, ὅταν πῆγε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ.

Ἡ Σόνια τοὺς ἀνησυχοῦσε συχνὰ μὲ τὸ ντελικάτο στῆθος της. Πολὺ εὔκολα κρυολογοῦσε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ κρυολόγημά της ἦταν βαρύ. Ὁ γιατρὸς πηγαινοερχότανε. Φοβόντουσαν μὴν προχωρήσῃ περισσότερο τὸ κακὸ καὶ δυστυχῶς σὲ λίγες μέρες ἐνεφανίσθη βρογχίτις κ' ἔπειτα ἡ ἄτυχη νέα χειροτέρευσε ἀκόμα καὶ προσβλήθηκε ἀπὸ πλευρίτιδα.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι ἔμενε πειὰ ὑπομονητικὰ στὸ κρεββάτι της. μέσα στὸ παρθενικὸ της δωμάτιο ποὺ τὸ ἔλουζε ὁ ἥλιος ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ὁ γάμος εἶχε ὡρισθῆ νὰ γίνῃ στὴν ἀρχὴ τοῦ Μαρτίου. Καὶ φυσικὰ ἀνεβλήθη. Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ. Κι' ὅταν ὅμως σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, ὠχρὴ κι' ἀδύνατη, ὁ γιατρὸς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μένῃ ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαίζ - λόγκ, ἔξω στὴν ταράτσα ποὺ ἔβλεπε στὸν κῆπο.

Οἱ γονεῖς της φαινόντουσαν ἀνήσυχοι. Τὰ βραδυα ἔμεναν μονάχοι τους μετὰ τὸ φαγητὸ κοντὰ στὴ φωτιά, ὁ πατέρας μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι, ἡ μητέρα μ' ἕνα παλιὸ βιβλίο. Σὲ λίγο ἡ ἐφημερίδα ἦταν πεσμένη στὸ πάτωμα καὶ τὸ βιβλίο στὰ γόνατα τῆς γρηᾶς, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλοῦσαν ἀργὰ τὰ δάκρυα.

—Θὰ τὴν χάσωμε τὴ Σόνια ; ρωτοῦσε ἡ μητέρα της.

— Ἔχει ὁ Θεός... Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε σοβαρὴ ἡ κατάστασή της, ἀπαντοῦσε ὁ πατέρας τῆς νέας.

— Μὰ δὲν ἄκουσες τὸ γιατρό ; Εἶπε πὼς φοβᾶται πολὺ μὴν τὴν γυρίσῃ σὲ φθίση...

— Σῶπα, γυναῖκα, σῶπα... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιο κακό !...

***

Ὁ καϋμένος ὁ Παῦλος δὲν ἔπαψε νὰ κάνῃ τὶς συνηθισμένες του ἐπισκέψεις. Κάθε δυὸ μέρες ἐρχότανε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του ἀραβωνιαστικιά, πότε μὲ λίγα λουλούδια, πότε μ' ἕνα κουτὶ μπομπόνια καὶ τὴν συντρόφευε.

Πάντα αἰσιόδοξος περίμενε τὴ γιατριά της. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς ὕπουλης ἀρρώστειας, τῆς φθίσεως...

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες μιὰ κοκκινάδα εἶχε ἁπλωθῆ στὰ μάγουλα τῆς Σόνιας. Καὶ φαινότανε περισσότερο ὥμορφη. πιὸ γλυκειὰ ἔτσι... Ἡ φτωχὴ νέα δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν ἀρρώστεια της. Ἄρχισε ὡστόσο ν' ἀπελπίζεται σιγὰ - σιγά. Ἔκλαιγε συχνὰ καὶ αὐτὸ τὴν κατέβαλε περισσότερο.

Ὁ γάμος της μὲ τὸν Παῦλο καὶ πάλιν ἀνεβλήθη.

— Ὦ ! μητέρα μου, δὲν θὰ παντρευτῶ φαίνεται ποτέ ! Θὰ πεθάνω γρήγορα ! ἔλεγε ἡ ἄτυχη νέα στὴ μητέρα της κλαίγοντας.

Ἐκείνη, κρύβοντας τὴ συγκίνησί της, προσπαθοῦσε, μὲ χίλια ψέμματα,νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τῆς διασκεδάσῃ τὶς μαῦρες ἰδέες της.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη Σόνια, καταλαβαίνοντας τὸν πόνο τῆς μητέρας της, προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν κυρίευε. Ἔτσι ἔκλαιγε ἡ μητέρα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κρυφὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ κόρη.

***

Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Ἡ Σόνια δὲν πήγαινε χειρότερα, μὰ οὔτε καὶ καλύτερα.

Ὁ γιατρός, ὅταν τὸν ρωτήσανε γιὰ τὸν γάμο, ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸν συλλογίζωνται. Ὁ Παῦλος δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά...

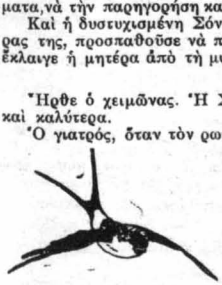

Ἡ Σόνια περνοῦσε τὶς σκοτεινὲς χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στὸ δωμάτιό της καὶ στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις του, τοῦ ἀπαντοῦσε, μὲ πικρὸ χαμόγελο, πὼς τὴν ἄνοιξι πειὰ ἐξάπαντος θὰ γινότανε γυναῖκα του. Ἕνα βράδυ, καθὼς ἔφευγε ὁ Παῦλος, ὁ πατέρας τῆς Σόνιας τὸν κράτησε κάτω στὴ σκάλα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι :

— Εἶσαι ἕνα πρώτης τάξεως παιδί. Γι' αὐτὸ ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ μὴ σοῦ κρύψουμε τὴν ἀλήθεια. Ὁ γιατρὸς μᾶς εἶπε ὅτι ἡ Σόνια θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ καλά. Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶς μόνος σου, παιδί μου, νὰ τὸν δῆς, νὰ τὸν ρωτήσῃς, νὰ μάθῃς...

Ὁ Παῦλος δὲν κατάλαβε καλὰ τὸ πικρὸ νόημα αὐτῆς τῆς κουβέντας.Νόμισε ὅτι ὁ γέρος θέλησε νὰ μακρύνῃ τὸ γάμο κατόπιν συμβουλῆς τοῦ γιατροῦ ὥς ὅτου νὰ γίνῃ τελείως καλὰ ἡ Σόνια.

Ἐν τούτοις εἶχε κἄποιο κακὸ προαίσθημα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἦτανε στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. Ὅταν ἦρθε σὲ λίγο ὁ γιατρός, εἶπε σοβαρὰ στὸν Παῦλο ;

— Καλὰ ἐκάνατε καὶ ἤρθατε. Σᾶς ἤθελα. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ καθαρὰ πὼς θἄταν τρέλλα νὰ γίνῃ ὁ γάμος σας μὲ τὴ Σόνια. Σεῖς εἴσαστε ὑγιής κ' ἐκείνη... φθισική ! Ναί, εἶνε φθισική καὶ δὲν ξέρουμε πότε θὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά, ἂν θὰ γίνῃ καλά. Θὰ ἦταν φρικτὸ λοιπὸν νὰ ἐκτεθῆτε καὶ σεῖς σὲ τέτοιο κίνδυνο.

Ὁ Παῦλος τὸν κύτταξε σκεπτικός. Ἡ μεγάλη καρδιὰ τοῦ παλληκαριοῦ αὐτοῦ χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴ λύπη. Εὐχαρίστησε ὡστόσο τὸ γιατρὸ σκεπτικὸς καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξι. Ἔπειτα ἔφυγε ἀμέσως καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Σόνιας.

***

Ὅταν οἱ γονεῖς τῆς Σόνιας εἶδαν τὸν Παῦλο νὰ μπαίνῃ σπίτι τους μ' ἕνα ὕφος γελαστὸ καὶ πρόθυμο, κυττάχθηκαν ἔκπληκτοι.

Ὁ Παῦλος κάθησε σὲ μιὰ παλιὰ πολυθρόνα καὶ εἶπε μὲ λόγια μετρημένα, παίζοντας μηχανικὰ μὲ τὰ γάντια του :

— Τὰ ἔμαθα ὅλα ! Ἔρχουμαι ἀπὸ τὸ γιατρό. Κ' ἐγὼ τὸ φοβόμουνα πολὺ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψε. Ἀλλὰ ἔχω ἄλλες ἰδέες καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε. Ἂν ἡ Σόνια μάθῃ ὅτι τὴν ἀφησα ἢ ἂν δῇ ὅτι ἡ ἀναβλητικότης τοῦ γάμου ἐξακολουθεῖ—τὴν ξέρω καλὰ—αὐτὸ καὶ μόνο θὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ ὄχι ἡ ἀρρώστεια της. Ἂν ἀπεναντίας ὁ γάμος γίνῃ, ἴσως αὐτὸ τὴν γιατρέψῃ. Κι' ἂν δὲν μπορέσω νὰ τὴν σώσω, πάντως δὲν θὰ ἔχω τὴν τύψι ὅτι ἐγὼ τὴν σκότωσα. Θὰ ἔχω τὴν παρηγοριὰ ὅτι τῆς ἔδωσα μιὰ ὑστερνὴ χαρά...

Ἔκλαιγαν ὅλοι...

Πατέρας καὶ μητέρα κυττάζανε τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸ νέο μ' εὐγνωμοσύνη.

Τέλος ὁ γέρος σηκώθηκε, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Παιδί μου, ἂς γίνῃ ἡ γνώμη σου καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

***

Ἡ Σόνια ζοῦσε τώρα καινούργια ζωή.

Τακτοποιοῦσε τὶς διάφορες λεπτομέρειες τοῦ γάμου της καὶ εἶχε ξεχάσει πειὰ τὸν παλιὸ ἀρρωστημένο ἑαυτό της ποὺ ἦταν ξαπλωμένος πάντα στὴ σαίζ - λόγκ.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔγινε σὲ λίγες μέρες σεμνὴ καὶ ἁπλῆ. Ἡ ὡρσία νύφη, γελαστὴ καὶ χαριτωμένη, ἦταν ὅμοια μὲ τὰ ψεύτικα κρῖνα ποὺ στολίζουνε τὶς ἐκκλησίες.

Ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της ποὺ ἔκλαιγε, φίλησε τὸν πατέρα της ποὺ γελοῦσε βιασμένα, πῆρε ὕστερα τὸν ἄντρα της κ' ἔφυγε... Ἐγαταστάθηκανε σὲ μιὰ μικρὴ μεσημβρινὴ πόλι, σ' ἕνα μικρὸ χαριτωμένο σπιτάκι, μ' ἕνα ὡραῖο κῆπο.

Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχιζε...

Ἡ Σόνια ζοῦσε πειὰ εὐτυχισμένη, οἱ μῆνες περνοῦσαν ἥσυχοι, μόλις ὁ Παῦλος τελείωνε τὴ δουλειά του στὸ γραφεῖο του ἔτρεχε νὰ δῇ τὴ γυναικούλα του.

— Βλέπεις Σόνια, πόσο κουτὴ ἦσουνα ν' ἀπελπίζεσαι καὶ νὰ μὲ βεβαιώνεις ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παντρευτῆς ; τῆς ἔλεγε.

— Καὶ τώρα ἀκόμη, τοῦ ἀπαντοῦσε γλυκὰ ἡ Σόνια, φοβᾶμαι. Δὲν ξέρω ἂν θὰ γίνω ἐντελῶς καλά.

— Μὰ ὄχι, σοῦ τὸ βεβαιώνω. Ἂν δὲν ἤμουν πεπεισμένος γι' αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ σ' ἔκανα γυναικούλα μου.

Κ' ἡ Σόνια πίστευε στὰ λόγια του αὐτά, ἐλπιζε νὰ γίνῃ καλὰ μιὰ μέρα, ἀφηνόταν μὲ ἀναλλίασι στὴν ἡδονὴ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, μὲ τὴν πεποίθησι στὸν ἄνδρα της καὶ στὸν Θεό.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Τρία χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἡ Σόνια ἔφερε στὸ φῶς ἕνα χαριτωμένο ἀγγελοῦδι, ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε, μὲ χαρά, πὼς εἶχε θεραπευθῆ πειά.

Ἡ Σόνια ἔκλαιγε τώρα ἀπὸ συγκίνησι, ἔκλαιγε ἀπὸ εὐδαιμονία, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τοῦ Παύλου, φιλῶντας τον γλυκὰ καὶ ψιθυρίζοντάς του :

— Ἀγαπημένε μου, Παῦλε μου,χρυσέ μου Παῦλε, σὲ σένα τὰ χρεωστῶ ὅλα... ὅλα !... Ἤμουν νεκρὴ καὶ μοῦ δωσες ζωή, Παῦλε ! Ἕνα τέτοιο θαῦμα μόνον ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ...

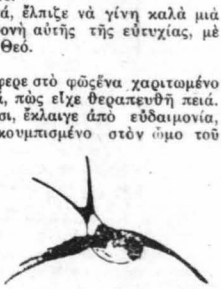

Γ. ΜΩΡΙΕ

— Θἄταν τρέλλα νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός !...